

SOPHIE LARK

Wrede prins

Vertaald door Sanne Hillemans

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Dit boek is voor iedereen die me vertelde dat Aida inspireerde om sterk te zijn. Aida is de onbreekbare geest in ons allemaal. Ze is de vastberadenheid om te lachen als het leven zwaar is, en ze inspireert om nooit, maar dan ook nooit, iets anders te zijn dan jezelf.

Blijf herrie schoppen, prachtige dames.

xoxo

Sophie Lark

Aida Gallo

Vuurwerk komt boven het meer tot ontploffing. De vonken hangen even in de schone nachtlucht, waarna ze in glinsterende wolken omlaag dwarrelen en op het water landen.

Mijn vader deinst terug als de eerste knal te horen is. Hij houdt niet van luide, onverwachte dingen. Daarom werk ik hem soms op de zenuwen; zelfs wanneer ik me probeer te gedragen ben ik soms luid en onverwacht.

Zijn frons wordt verlicht door de blauwe en gouden lichtjes. Yep, dat is zeker weten dezelfde blik als die hij mij soms schenkt.

‘Wil je liever binnen eten?’ vraagt Dante hem.

Omdat het een warme avond is, zitten we met z’n allen buiten in de tuin. Chicago is Sicilië niet; als er een kans is om buiten te eten, moet je die met beide handen aangrijpen. Zonder het geluid van het verkeer beneden zou je je in deze tuin wellicht wanen in een Italiaanse wijngaard. De tafel is gedekt met aardewerk dat drie generaties geleden gekocht is en de pergola boven ons is bedekt met een dikke deken van druiven die papa geplant heeft om wat schaduw te creëren. Van die druiven kun je geen wijn maken, maar in ieder geval wel jam.

Mijn vader schudt zijn hoofd. ‘Hier is prima,’ zegt hij kortaf.

Dante kreunt en begint weer kip naar binnen te schuiven. Hij is zo groot dat de vork in zijn hand komisch klein lijkt. Hij eet alsof hij verhongerd is en hij zit voorovergebogen over zijn bord.

Dante is de oudste, dus hij zit aan mijn vaders rechterhand. Nero

zit links van hem, met Sebastian ernaast. Zelf zit ik aan het andere hoofd van de tafel, waar mijn moeder zou zitten als zij nog leefde.

‘Welke feestdag is het?’ vraagt Sebastian als er nog een boel vuurwerk de lucht in schiet.

‘Geen feestdag. Nessa Griffin is jarig.’

Het paleisachtige landgoed van de familie Griffin ligt aan de rand van het meer, in het hartje van de Gold Coast. Ze steken vuurwerk af om zeker te weten dat iedereen in de stad ervan op de hoogte is dat hun prinsesje een feestje heeft; alsof de promotie ervan niet al in de buurt kwam bij de promotie van zowel de Olympische Spelen als de Oscars.

Sebastian is echter niet op de hoogte, want hij besteedt enkel en alleen aandacht aan dingen die met basketbal te maken hebben. Hij is de jongste van mijn broers en ook de langste. Hij heeft een volledige sportbeurs om aan Chicago State te studeren, en hij is goed genoeg in basketbal dat ik, wanneer ik bij hem op bezoek ga, zie dat alle meiden van de campus naar hem staren en giechelen als hij voorbijloopt. Sommigen weten zelfs de moed op te brengen om hem te vragen hun T-shirt te signeren.

‘Hoe kan het dat wij niet uitgenodigd zijn?’ vraagt Nero, zijn stem druipt van het sarcasme.

Wij zijn niet uitgenodigd omdat we een bloedhekel hebben aan de familie Griffin, en vice versa.

De gastenlijst is waarschijnlijk zorgvuldig samengesteld, vol met leden van de elite en politici en andere mensen die gekozen worden omdat ze op de een of andere manier nut hebben. Ik betwijfel of Nessa de aanwezigen überhaupt kent.

Niet dat ik met haar te doen heb. Ik heb gehoord dat haar vader Selena Gomez heeft ingehuurd om te komen optreden. Oké, ze is geen Halsey, maar het is alsnog vrij indrukwekkend.

‘Wat is het laatste nieuws van de Oak Street Tower?’ vraagt papa aan Dante, terwijl hij nauwgezet zijn kip met Parmezaanse kaas aan het snijden is.

Hij weet al dondersgoed hoe het staat met de Oak Street Tower, want hij houdt alles wat Gallo Construction doet nauwlettend in

de gaten. Hij verandert het onderwerp van het gesprek alleen maar omdat de gedachte aan de familie Griffin die champagne drinkt en deals sluit met de top van Chicago hem irriteert.

Mij interesseert het geen fuck wat de familie Griffin doet. Behalve dan dat ik het niet leuk vind als iemand zonder mij plezier heeft.

Terwijl mijn vader en Dante aan het zeuren zijn over de toren, mompel ik tegen Sebastian: ‘We moeten erheen.’

‘Waarheen?’ vraagt hij, waarna hij een heel glas melk naar binnen giet. De rest van ons drinkt allemaal wijn. Sebastian probeert goed in vorm te blijven om te kunnen dribbelen, of om sit-ups te kunnen doen, of wat het ook is dat zijn team vol slungelige wildemannen doet tijdens zo’n training.

‘Naar het feest.’ Ik blijf zacht praten.

Nero veert op. Hij zoekt altijd graag de problemen op. ‘Wanneer?’

‘Na het eten.’

‘We staan niet op de gastenlijst,’ protesteert Sebastian.

‘Jezus.’ Ik rol met mijn ogen. ‘Soms vraag ik me af of je überhaupt een Gallo bent. Ben je ook bang om de straat over te steken als er geen zebrapad is?’

Mijn twee oudste broers zijn ware gangsters. Zij regelen de rommelige zaken in het familiebedrijf. Sebastian denkt dat hij gaat basketballen in de NBA; zijn realiteit is heel anders dan die van ons. Hij probeert een brave jongen te zijn, een burger die zich aan de wet houdt.

Maar goed, hij komt qua leeftijd het dichtst bij mij in de buurt en hij is mijn beste vriend – al houd ik van al mijn broers. Hij grijnst naar me. ‘Ik moet mee, of niet?’

Dante werpt ons een strenge blik toe. Hij is nog steeds in gesprek met onze vader, maar hij weet dat we iets in ons schild voeren.

Als we allemaal onze borden leeg hebben gegeten, serveert Greta de panna cotta. Ze is al zo’n honderd jaar onze huishoudster. Na Sebastian is zij mijn favoriete persoon. Ze is een gezette, mooie vrouw, met meer grijze dan rode haren.

Ze heeft de frambozen op mijn panna cotta weggelaten, omdat ze weet dat ik de zaadjes van frambozen niet lekker vind en omdat ze het niet erg vindt als ik me gedraag als een verwend nest. Op het moment dat ze het bordje voor me neerzet, pak ik haar hoofd vast en druk ik een kus op haar wang.

‘Hé, straks laat ik mijn dienblad nog vallen.’ Ze probeert me van zich af te schudden.

‘Jij hebt nog nooit in je leven een dienblad laten vallen.’

Mijn vader doet er een fucking eeuwigheid over om zijn dessert op te eten. Hij nipt van zijn wijn en brabbelt wat over de vakbond van elektriciens. Ik zou haast durven zweren dat Dante hem expres uitlokt om de rest van ons te frustreren. Als we dit soort formele diners hebben met z'n allen, verwacht papa dat we allemaal tot het bittere einde blijven zitten. En we mogen aan tafel niet op onze telefoon zitten, wat in feite marteling is, want ik voel mijn telefoon de hele tijd trillen in mijn zak omdat ik berichtjes krijg van Joost mag weten wie. Hopelijk niet van Oliver.

Drie maanden geleden heb ik het uitgemaakt met Oliver Castle, maar hij lijkt de hint niet te snappen. Als hij niet ophoudt met me irriteren, heeft hij misschien een hamer tegen zijn kop nodig.

Eindelijk is papa dan klaar met zijn eten. We verzamelen alle borden en schalen die we kunnen dragen en nemen de stapel voor Greta mee naar de gootsteen.

Als papa naar zijn kantoor verdwijnt om een tweede slaapmutsje te nemen, sluipen Sebastian, Nero en ik naar beneden. Op zaterdagavond mogen we uit. We zijn immers allemaal volwassen – ik nog maar net. Maar alsnog heb ik liever niet dat papa vraagt waar we heen gaan.

We stappen allemaal in Nero's auto, want hij heeft een coole Chevy Bel Air uit 1957 en die is het leukst om met het dak omlaag in rond te rijden.

Nero start de motor. Zodra de koplampen aangaan, verschijnt Dantes uitpuilende silhouet. Hij staat met zijn armen over elkaar naar ons te kijken en ziet eruit als Michael Myers die op het punt staat ons te vermoorden.

Sebastian veert op. Ik slaak een gilletje.

‘Je staat in de weg,’ zegt Nero droog.

Dante reageert: ‘Dit is een slecht idee.’

‘Hoezo?’ Nero is ertoe in staat om zijn stem onschuldig te laten klinken, terwijl niet één persoon op deze hele aarde gelooft dat hij onschuldig is. Op geen enkel vlak. ‘We gaan gewoon een eindje rijden.’

‘O ja?’ zegt Dante, hij komt niet in beweging. ‘Regelrecht naar Lake Shore Drive.’

Nero verandert van tactiek. ‘Nou en? Het is maar een of andere sweet sixteen.’

‘Nessa is negentien geworden,’ corrigeer ik.

‘Negentien?’ Walgend schudt Nero zijn hoofd. ‘Waarom geven ze dan... Laat ook maar. Waarschijnlijk een of andere stomme Ierse traditie. Ze grijpen ook elk excuus aan om te pronken.’

‘Kunnen we nou gaan?’ zegt Sebastian. ‘Ik wil niet te laat naar bed.’

‘Stap in, of ga aan de kant,’ roep ik naar Dante.

Hij staart ons nog een paar tellen aan en haalt dan zijn schouders op. ‘Prima. Maar ik zit voorin.’

Zonder in discussie te gaan klim ik tussen de voorstoelen door naar de achterbank zodat Dante voorin kan zitten. Een kleine prijs om te betalen om mijn broer in Team Partycrasher te krijgen.

We rijden over LaSalle Street en genieten van de vroege zomerkucht die door de auto waait. Nero heeft een zwart hart en een vals temperament, maar dat zou je niet zeggen als je ziet hoe hij rijdt. In de auto is hij zo glad als de billen van een baby; kalm en voorzichtig. Misschien komt dat omdat hij stapelgek is op de Chevy en er wel duizend uur werk in heeft gestoken. Of misschien komt het omdat rijden het enige is wat hem helpt ontspannen. Hoe dan ook, ik vind het altijd leuk om naar hem te kijken als hij zo zit, met zijn arm uitgestrekt, zijn hand op het stuur, de wind die door zijn sluike haar waait en zijn ogen half gesloten, zoals de ogen van een spinnende kat.

Het is niet ver naar de Gold Coast. In feite zijn we haast burenen.

Wij wonen in Old Town, wat er ten noorden van ligt. Alsnog lijken de twee wijken totaal niet op elkaar. Beide zijn op hun eigen manier luxueus; ons huis kijkt uit op Lincoln Park, dat van hen op het meer. Maar Old Town is... Tja, het is wat de naam al zegt: behoorlijk fucking oud. Ons huis is gebouwd in de victoriaanse tijd. Onze straat is stil, omlijnd met enorme eikenbomen. We wonen dicht bij St. Michael's Church, een kerk waarvan mijn vader oprecht gelooft dat het een daad van God was dat hij in de brand van Chicago bespaard is gebleven.

De Gold Coast is de nieuwe hotspot. Je kunt er luxueus winkelen en uit eten gaan, en er staan villa's van de rijkste klootzakken in Chicago. Hier alleen al rondrijden geeft me het gevoel dertig jaar vooruit gesprongen te zijn in de tijd.

Sebastian, Nero en ik hebben bedacht dat we via de achterkant het terrein van de familie Griffin konden binnensluipen, wellicht konden we zelfs wat uniforms van de cateraar jatten en aantrekken. Maar Dante deed natuurlijk niet mee aan dat soort ongein. Hij steekt de beveiliging bij de deur gewoon vijf honderdjes toe om onze namen op de lijst te 'vinden', en dan worden we meteen binnengelaten.

Al voordat ik er binnen ben weet ik hoe het huis van de Griffins eruitziet, want een paar jaar terug was het groot nieuws dat ze het kochten. Destijds was dit landgoed het duurste vastgoed in Chicago. Vierenhalfdruizend vierkante meter voor een schappelijke achtentwintigmiljoen dollar. Mijn vader had zijn neus opgetrokken en gezegd dat het typisch iets voor de Ieren was om zo met hun geld te smijten. *Een Ier loopt een kroeg binnen in een pak van twaalfhonderd dollar, maar zonder geld op zak om een pilsje te kopen.*

De familie Griffin kan zich heel veel pilsjes veroorloven. Ze hebben meer dan genoeg geld om te besteden en daar zijn ze nu ook mee bezig, in de vorm van vuurwerk waarbij de show van Disney World in het niet valt.

Ik geef helemaal niets om een stel gekleurde vonken; ik wil de fancy campagne die door de obers rondgedragen wordt, gevolgd

door wat het ook maar is dat daar in een toren op de buffettafel ligt. Ik ga persoonlijk voor het faillissement van deze arrogante hufters zorgen door mijn eigen gewicht aan krabbenpootjes en kaviaar te eten.

Het feest is buiten op het enorme groene grasveld. Vanavond is de perfecte avond voor zo'n feest; nog meer bewijs dat de Ieren altijd geluk hebben. Iedereen is aan het lachen en dansen, mensen proppen zich vol met eten en er zijn een paar mensen aan het dansen, al is er nog geen Demi Lovato aan het optreden, enkel een reguliere dj.

Misschien had ik me eigenlijk even moeten omkleden. Er is niet een meisje aanwezig dat geen glitterjurkje en hoge hakken draagt. Maar wat zouden hakken irritant zijn op dit zachte gras, eigenlijk ben ik wel blij dat ik sandalen en een korte broek aanheb.

Dan zie ik Nessa Griffin, ze wordt omringd door mensen die haar feliciteren met de uitzonderlijke prestatie al negentien jaar in leven te blijven. Ze draagt een mooie roomkleurige zomerjurk, simpel en Boheems. Haar lichtbruine haar hangt los om haar schouders en ze is licht gebruind door de zon. Op haar neus zitten een paar extra sproeten, alsof ze de hele ochtend op het meer heeft doorgebracht. Ze bloost door alle aandacht, schattig blij.

Eerlijk gezegd is Nessa de beste van alle Griffins. We zaten op dezelfde middelbare school. Oké, we waren niet bepaald vriendinnen want zij zat een jaar lager en was een beetje een braverik, maar ze leek me best aardig.

Haar zus daarentegen...

Ah, daar heb je Riona, ze snauwt iets tegen een serveerster, die vervolgens in tranen uitbarst. Riona Griffin draagt zo'n stijve, gevormde jurk die eruitziet alsof hij gedragen moet worden in een vergaderzaal, niet op een buitenfeestje. Haar haren zitten strak naar achter getrokken, nog strakker dan de jurk om haar lichaam zit. Er is nog nooit iemand geweest die minder geschikt is voor vuurrood haar. Het is alsof haar genen de spot met haar drijven, en Riona zoiets heeft van: *ik ga geen seconde van mijn leven plezier maken, hartelijk dank.*

Ze scant de aanwezige gasten alsof ze de belangrijke mensen wil belagen met haar persoonlijkheid. Ik draai me om en schep mijn bord vol voordat ze me in het vizier krijgt.

Mijn broers verdwenen zodra we binnenkwamen. Op de dansvloer zie ik Nero flirten met een of andere mooie blondine. Dante is naar de bar gegaan, want hij gaat geen super-de-luxe champagne drinken. Sebastian is in z'n geheel verdwenen, wat niet makkelijk te doen is als je bijna twee meter lang bent. Waarschijnlijk heeft hij wat mensen gezien die hij kent; iedereen hier mag Sebastian en hij heeft overal vrienden.

En wat mij betreft... Ik moet plassen.

De Griffins hebben een stel buitentoiletten geregeld, die discreet opgesteld staan aan de rand van het terrein, afgeschermd door een gaasachtige baldakijn. Eh, ja, ik ga niet op een mobiel toilet plassen, zelfs geen fancy mobiel toilet. Ik ga plassen in een fatsoenlijke badkamer in huize Griffin, zittend op dezelfde plek als hun bleke billen dagelijks doen. Bijkomend voordeel: dan heb ik de kans even rond te snuffelen in hun huis.

Maar dit plan vergt een slinkse aanpak; er staat veel beveiliging bij de ingangen van het huis en ik heb geen omkoopgeld meegenomen. Als ik eenmaal een stoffen servet over mijn schouder heb gegooid en een dienblad jat die achtergelaten is door de huilende serveerster, hoef ik enkel wat lege glazen mee te grissen voordat ik zo de dienstkeuken binnen kan lopen.

De afwas zet ik neer bij de wasbak, zoals het een brave medewerker betaamt, en dan sluip ik het huis zelf binnen.

En allemachtig zeg, wat een verdomd mooi huis. Ik bedoel, ik weet dat we aartsvijanden horen te zijn en zo, maar als ik een huis zie dat er beter uitziet dan alle huizen die ik heb gezien bij *House Hunters*, dan kan ik dat zeker waarderen. Misschien zelfs alle huizen die ik heb gezien bij *House Hunters International*.

Het interieur is simpeler dan ik had verwacht. De muren zijn roomkleurig en glad, er is veel natuurlijk hout te zien en lage, moderne meubels. De lampen zien eruit als industriële kunst.

En verder hangt er sowieso veel kunst; schilderijen die bestaan

uit blokken kleur en sculpturen die gemaakt zijn van allerlei vormen. Ik ben geen volslagen cultuurbarbaar, ik weet dat het schilderij ofwel een Rothko is, of eruit hoort te zien alsof het een Rothko is. Maar ik weet ook dat ik een huis er nooit zo mooi uit zou kunnen laten zien, zelfs niet als ik honderd jaar de tijd kreeg en me een onbeperkt budget aangeboden werd.

Nu ben ik al helemaal blij dat ik hier naar binnen ben gegaan om te plassen.

Ik zoek in de gang naar de dichtstbijzijnde badkamer. En ja hoor, het is het toonbeeld van luxe. Heerlijk geurende lavendelzeep, zachte, donzige kussens en water dat op de perfecte temperatuur uit de kraan komt – niet te koud en niet te warm. Wie weet, misschien ben ik wel de eerste persoon die hier ooit binnen is geweest. In zo'n groot huis zou het maar zo kunnen. Waarschijnlijk hebben de Griffins zelf allemaal een privébadkamer. Sterker nog, ze worden waarschijnlijk weleens dronken en raken dan verdwaald in dit labyrint.

Als ik klaar ben, weet ik dat ik weer naar buiten zou moeten gaan. Dit was een leuk avontuurtje, het is niet handig om nog meer risico's te nemen.

Maar in plaats van naar buiten te gaan, loop ik opeens de brede, gebogen trap op naar de eerste verdieping.

De begane grond is te formeel, te klinisch. Net zo'n voorbeeldhuis dat te koop staat. Ik wil weten waar deze mensen daadwerkelijk wonen.

Links van de trap tref ik een slaapkamer die waarschijnlijk van Nessa is. De ruimte is zacht en vrouwelijk, gevuld met boeken en knuffels en kunstmaterialen. Op het nachtkastje ligt een ukelele en meerdere paren gympen liggen onder het bed alsof ze in alle haast uitgetrapt zijn. Het enige wat hier niet schoon en nieuw is zijn de balletschoenen die aan hun linten aan de deurklink hangen. Die zijn afgetrapt en versleten, met gaten in de satijnen tenen.

De kamer tegenover die van Nessa is waarschijnlijk van Riona. Deze ruimte is groter en vlekkeloos netjes. Ik zie hier geen enkel bewijs van hobby's, enkel wat prachtige Aziatische aquarelschil-

derijen aan de muren. Het stelt me teleur dat Riona geen planken heeft die gevuld zijn met oude trofeeën en medailles. Daar lijkt ze absoluut het type voor.

Dieper de gang in vind ik de grootste slaapkamer. Daar ga ik niet naar binnen, dat voelt verkeerd op een ander niveau. Er moet toch een soort grens zijn die ik niet overschrijd wanneer ik rondsluip in het huis van een ander.

Zodoende ga ik de andere kant op en opeens sta ik in een grote bibliotheek. Dit is precies het soort mysterieuze shit waarvoor ik hier wilde rondlopen. Wat leest de familie Griffin? Zijn het allemaal in leer gebonden klassiekers, of zijn ze heimelijk fans van Anne Rice? Er is maar één manier om daarachter te komen.

Zo te zien geven ze de voorkeur aan biografieën, dikke pillen over architectuur en ja, alle klassiekers zijn aanwezig. Ze hebben een hele sectie met alleen maar boeken van Ierse schrijvers uit de afgelopen jaren; James Joyce, Jonathan Swift, William Butler Yeats en George Bernard Shaw. Geen Anne Rice, maar in ieder geval staat Bram Stoker ertussen.

O, kijk, ze hebben zelfs een gesigneerd exemplaar van *Dubliners*. Het interesseert me niet wat anderen zeggen, dat boek is voor iedereen onbegrijpelijk. De Ieren doen gewoon allemaal mee met het spel door te doen alsof het een literair meesterwerk is, maar ik weet vrij zeker dat het gewoon pure onzin is wat er op die pagina's staat.

Naast de boekenkasten die van de vloer tot aan het plafond reiken, is de bibliotheek gevuld met veel te dikke leren fauteuils, waarvan er drie om een stenen open haard geschikt zijn. Ondanks het warme weer is er een klein vuurtje gestookt. Het hout in de haard is berken, en dat ruikt lekker. Erboven hangt een schilderij van een mooie vrouw, en op de schoorsteenmantel staan een draagbare klok en een zandloper, met ertussenin een oud zakhorloge.

Dat zakhorloge pak ik even vast. Het voelt verrassend zwaar in mijn hand, het metaal voelt warm, in plaats van koud. Ik kom er niet helemaal uit of het gemaakt is van koper of goud. Een deel

van de ketting zit nog aan het horloge vast, maar het ziet ernaar uit dat de helft van de lengte afgebroken is. De achterkant van het horloge is gegraveerd, maar het ding is zo oud en versleten dat het onmogelijk te zeggen is wat erop stond. En ik weet ook niet hoe het ding opengeklikt kan worden.

Ik ben met het openingsmechanisme aan het prutsen als ik in de gang een geluid hoor, een zacht getik. Ik steek het horloge in mijn zak en duik achter de fauteuil die het dichtst bij het vuur staat.

Een man komt de bibliotheek binnen – hij is lang, heeft donker haar en lijkt zo'n dertig jaar oud. Hij draagt een perfect op maat gemaakt pak en ziet er extreem goedverzorgd uit. Knap, maar op zo'n grimmige manier; alsof hij in staat is je uit een reddingsboot te duwen als er niet genoeg plek is voor iedereen. Of misschien zelfs als je vergeten was je tanden te poetsen.

Deze gast heb ik eigenlijk nog nooit eerder ontmoet, maar ik weet vrij zeker dat het Callum Griffin is, de oudste van de kinderen van het gezin. En dat betekent dat hij zo ongeveer de slechtste persoon is die me in deze bibliotheek zou kunnen betrappen.

Helaas lijkt het erop dat hij van plan is nog even te blijven. Hij neemt plaats op de fauteuil die bijna direct tegenover die van mij staat en begint iets te lezen op zijn telefoon, waarschijnlijk e-mails of zo. In zijn andere hand heeft hij een glas whisky, waar hij van nipt. Dat is het geluid dat ik hoorde: de ijsblokjes die tegen elkaar tikken.

Het is extreem krap achter de stoel. Het tapijt dat op de hardhouten vloer ligt is niet bepaald zacht en ik moet een balletje van mezelf maken zodat mijn hoofd en voeten niet uitsteken. Daarnaast is het belachelijk heet zo dicht bij het vuur.

Hoe kom ik hier in godsnaam weg?

Callum is nog steeds aan het nippen en aan het lezen. Slokje. Lezen. Slokje. Lezen. Het enige ander geluid is het knisperen van het vuur.

Hoelang zal hij daar blijven zitten?

Ik kan hier niet voorgoed blijven. Mijn broers kunnen me elk moment komen zoeken.

Ik zit niet graag ergens vast. Ik begin te zweten van de hitte en de stress. Het ijs in Callums glas klinkt zo koel en verfrissend. God, ik wil wat te drinken en ik wil hier weg.

Hoeveel fucking e-mails heeft die gast?

Rood aanggelopen en geïrriteerd begin ik een plan te verzinnen. Mogelijk het domste plan dat ik ooit bedacht heb. Ik reik achter me en grijp een van de kwastjes van het gordijn. Het is een dikke, gouden kwast die verbonden is met het groene, fluwelen gordijn. Door er een beetje aan te trekken krijg ik hem net zo ver dat ik hem in de open haard kan houden, tegen de sintels aan.

Mijn plan is om het ding te laten roken, zodat Callum afgeleid raakt en ik langs de andere kant van de stoel weg kan glijpen, de deur uit. Dat is het briljante plan.

Maar omdat dit geen fucking boek over Nancy Drew is, is dit wat er in plaats daarvan gebeurt: de vlammen grijpen het kwastje vast alsof het net in benzine gedoopt was, en ik brand mijn hand. Daardoor laat ik het kwastje los, en het vliegt terug naar het gordijn. Het gordijn vliegt in de fik. Binnen enkele tellen vlamt het vuur op tot aan het plafond.

Het doel om Callum af te leiden is wel gelukt; hij slaakt een kreet en springt op, waardoor zijn stoel achterovervalt. Mijn afleiding gaat echter ten koste van alle vormen van subtiliteit, want ik word gedwongen mijn verstopplek te verlaten en de kamer uit te sprinten. Geen idee of Callum me gezien heeft of niet, maar dat maakt me ook even niet meer uit.

Ik zit te denken dat ik waarschijnlijk op zoek moet gaan naar een brandblusser of water of zo. Ik zit ook te denken dat ik me onmiddellijk uit de voeten moet maken.

Dat tweede idee wint; ik sprint op hoge snelheid de trap af.

Onderaan de trap bots ik tegen iemand aan. Het is Nero, met achter hem de mooie blondine. Haar haren zitten helemaal in de war en hij heeft lippenstift op zijn hals.

‘Jezus, is dit een nieuw record?’ Ik weet vrij zeker dat hij haar zo’n acht seconden geleden pas ontmoet heeft.

Nero haalt zijn schouders op en er verschijnt een grijns op zijn

duivels knappe gezicht. ‘Waarschijnlijk.’

Er komt rook over de trapleuning dwarrelen. In de bibliotheek hoor ik Callum Griffin schreeuwen. Nero kijkt omhoog.

‘Wat is daar aan de...’

‘Och, maak je daar maar niet druk om.’ Ik grijp zijn arm vast. ‘Het is tijd om te gaan.’

Terwijl ik hem meesleep in de richting van de dienstkeuken, lukt het me niet helemaal om mijn eigen advies op te volgen. Ik werp een blik over mijn schouder. Bovenaan de trap staat Callum Griffin, en hij kijkt ons na met een dodelijke blik op zijn gezicht.

We sprinten door de keuken en gooien per ongeluk een dienblad met hapjes van het aanrecht, waarna we de deur uit rennen en terug zijn op het grote veld.

‘Zoek jij Sebastian, dan haal ik Dante,’ zegt Nero. Zonder nog iets te zeggen laat hij de blondine achter en hij jogt door de tuin.

‘What the fuck?’ mompelt zij.

Zelf ren ik in tegenovergestelde richting, op zoek naar het slungelige lange lichaam van mijn broertje.

In de villa achter me begint een brandalarm af te gaan.